

[Kirkeministeren]

til nogle nye regler om sognebåndsløsning; jeg mener bare ikke, at tiden er inde til det nu. Derfor udsætter jeg det til en fornyet udvalgsbehandling, og så har jeg syntes, det var praktisk, at man også lod det udvalg se på, hvad der skal være kriteriet for det nye, jeg indfører.

Det er jeg ked af at hr. Nørgaard-Sørensen fuldstændig overså, for det er for mig et af de virkelige toppunkter i dette lovforslag, at vi nu liberaliserer adgangen til brug af en sognekirke, sådan at det ikke mere bare er sognemenighedens medlemmer, men at også folk, der har boet i det sogn, som har haft en langvarig tilknytning til en kirke, har ret til at få den kirke stillet til rådighed til kirkelige handlinger.

Når man ser på, hvad der har været fremme af sager på det område i de senere år, tror jeg, at der vil være meget stor glæde over, at vi nu åbner denne mulighed. Det er jo, som det blev sagt i dag, et område, mange, mange mennesker lægger vægt på. Hvis man flytter til et plejehjem i et nabosogn, mister man reelt tilknytningen til sin gamle sognekirke. Jeg kan ikke leve med, at gamle mennesker, der har været på plejehjem i et nabosogn, ikke kan få lov til at blive begravet fra den kirke, de i et helt liv har hørt til og har følt sig meget knyttet til. Jeg er glad for, at der er tilslutning til ændring af den paragraf.

Men så kommer de rent praktiske problemer: hvad er det, der skal give adgang til at få stillet en kirke til rådighed, man har tilknytning til? Jeg ved godt, man kan sige, at det jo egentlig har fungeret godt nok, for der er mange-, mangeårig tradition for, at en tilknytning til en kirke giver adgang til at bruge den kirke til en kirkelig handling. Men der er ikke lovhjælp for det, og derfor kan en sognepræst altså modsætte sig det. Det er den årelange tradition, jeg gerne nu vil have lovfæstet, og det glæder jeg mig over at der har været så stor tilslutning til her i dag.

Hr. Sønderby stillede et andet spørgsmål til mig. Han talte om sognebåndsløsning i forbindelse med friprovstier. Det er rigtigt, at jeg den senere tid positivt har overvejet at følge indenrigsministerens lov om frikommuner op på det folkekirkelige område. Der har været nævnt over for mig, om man kunne få frisogne. Det har jeg afvist, ikke på grund af

tanken, men fordi et sogn er alt for lille et ligningsområde til, at man kan give det nogen økonomiske beføjelser. Derfor vil jeg tro, at et provsti ville være passende. Om man også skal have et fristift, kan jeg ikke overveje endnu.

Det er klart, at hvis vi går ind for tanken om en lignende ordning for folkekirken, som vi har for kommunerne, så må man sætte sig hen og tænke igennem: hvor mange ting kan vi bruge? Hvor mange ting kan der lukkes op for? Jeg kan i hvert fald sige, at hvis man skulle kunne bruge en friprovstiprøveordning til sognebåndsløsning, skal der en lovændring til. Hvis jeg går ind i en nærmere overvejelse vedrørende friprovstier, vil jeg lægge det så tæt op ad loven om frikommuner som muligt, ligesom vi jo, når det gælder valg til menighedsråd, lægger den kirkelige lovgivning så tæt op ad den kommunale, som vi overhovedet kan.

Så har jeg vist svaret på de fleste af de spørgsmål, der er blevet stillet mig, i hvert fald i denne omgang. Ja, jeg mangler lige det sidste svar til hr. Sønderby, der rejser spørgsmålet om biskoppens indflydelse på afgørelserne om, hvad kirken kan bruges til. Hr. Sønderby spurgte: hvis menighedsrådet er enig, skal biskoppen så spørges? Det spurgte også fru Hanne Thanning Jacobsen om. Det er jeg villig til at overveje. Vi må høre, hvad kirkeudvalget mener om det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om fordeling af almennyttigt byggeri samt andels- og ejerboligbyggeri i de enkelte kommuner.

Af Pelle Voigt (SF) m.fl.
(Fremsat 24/10 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Bollmann):

SF vil med forslaget pålægge regeringen inden 1. januar 1986 at komme med forslag om en fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner på forskellige typer. Efter forslaget skal det ske på en sådan måde, at hver kommune skal opfylde nogle mindstekrav, et mindste antal eller en mindste procentandel, for de enkelte boligtyper. Ifølge SFs forslag skal mindstekravene fastsættes efter forhandling mellem Kommunernes Landsforening og mig. Der er i forslaget angivet nogle retningslinjer, der angiver forskellige procenter for hovedstadsregionen, bykommuner og landkommuner.

Det fremgår også af forslaget, at de kommuner, der ikke opfylder mindstekravene for en enkelt type boliger, skal have dispensation for at give byggetilladelse til former for byggeri, hvor mindstekravene allerede er opfyldt.

Jeg skal kort kommentere forslaget og koncentrere mine kommentarer om følgende tre forhold:

For det første synes jeg, at forslaget vil være et helt afgørende brud på det kommunale selvstyre, fordi der her lægges nogle bånd på kommunernes ret til selv at bestemme, hvilke typer byggeri de ønsker. Vi synes, det ville være et meget vidtgående indgreb på et meget vigtigt område for kommunerne, og det er i hvert fald i klar modstrid med regeringens politik.

For det andet kan jeg ikke se rettere, end at de regler, der er angivet i forslaget, vil virke meget bureaukratisk. Selv om de måske kan bringes til at fungere, er det i hvert fald klart i strid med regeringens moderniseringspolitik inden for den offentlige sektor.

Og endelig vil jeg sige, at forslaget ikke nødvendigvis vil tilgodese befolkningens behov i de forskellige kommuner. På den måde får vi blot et stort resourcespild, og det er noget, vi selvfølgelig prøver at undgå.

Af disse meget vægtige, synes jeg, grunde kan det ikke komme overraskende for SF, at jeg må afvise forslaget.

Svend Andersen (S):

Intentionerne om, at der skal ske en ændret sammensætning af boligtilbuddene i kommunerne, kan vi tilslutte os. Men jeg vil godt sætte et stort spørgsmålstegn ved, om dette meget vigtige problem kan løses på en så firkantet måde, som det foreslås her fra SFs side.

Udnyttelsen og fordelingen af de enkelte boligformer har noget at gøre med de muligheder, der gives. Hvis vi ser på, hvordan udviklingen har været inden for den sidste halve snes år, mens bestemmelserne om grundkapital har været gældende, ser vi, at der praktisk talt er opført almennyttigt byggeri i samtlige landets kommuner. Det fortæller os noget om, at hvis vilkårene er rigtige, går man også i gang.

Vi er villige til at se på en ændret fordeling, men en forudsætning for at fordele noget er, at der er noget at fordele. Problemet er efter vores opfattelse ikke kommunernes manglende vilje til at opføre f.eks. almennyttigt boligbyggeri. Tværtimod ved vi, at der er meget stor efterspørgsel, og der er mange sager i boligministeriet, der endnu ikke er blevet ekspederet.

Problemet er snarere et resultat af regeringens fejlslagne politik, som har medført de meget skrappe indgreb over for kommunerne. Nu sagde boligministeren, at man ikke ønskede at begrænse kommunernes selvstændighed. Det har man i hvert fald gjort, når det drejer sig om at opføre almennyttigt boligbyggeri.

Der ligger 13.000-14.000 ansøgninger i boligministeriet, hvoraf kun halvdelen er imødekommet. Hvis ministeren lever op til det, der står i loven, om, hvad der skal gives tilladelse til af almennyttigt boligbyggeri for 1985, er der endnu 1.500 boliger at fordele. Det, der skal til, er ikke en endnu mere restriktiv politik.

Hvis jeg har forstået lovforslaget rigtigt, må det for en almindelig bykommune med f.eks. 20.000 indbyggere betyde, at hvis ikke der i den kommune er 500 private andelsboliger, så vil der ikke kunne opføres almennyttigt boligbyggeri, før man har opført 500

[Svend Andersen]

private andelsboliger. Omvendt, hvis der er ønske om at opføre bare et beskedent parcelhus, kan det ikke ske, før der er 15 pct. almennyttige boliger.

Det, der er brug for nu, er ikke yderligere restriktioner. Det, der er brug for, er, at vi får sat gang i boligbyggeriet, bl.a. ved en forøgelse af den almennyttige kvota. Det kan vi først og fremmest gøre ved, at ministeriet frigiver de 1.500 boliger for 1985, og ved at fastholde eller forhøje kvoten for 1986 og de kommende år.

Agnete Laustsen (KF):

I den senere tid er der fra forskellig side, ikke mindst fra SF, blevet rejst kritik af, at kommunernes selvstyre skulle være blevet indskrænket. Det er i øvrigt en kritik, jeg finder aldeles uberegtiget.

Det må på den baggrund virke lidt pudsigt for at sige det mildt, at vi står her med et forslag fra SF, der går ud på, at vi ligefrem skal opfordre til, at kommunerne af det offentlige får stillet krav om, hvordan de skal bygge. Det er endda ikke det eneste forslag. Vi hørte for nylig SFs støtte til et forslag om, at det statsligt skal pålægges kommunerne at huse flygtninge i et bestemt tal. Jeg synes nok, at kritikken vedrørende det kommunale selvstyre lyder lidt hul i denne forbindelse.

Om forslaget vil jeg i øvrigt sige, at det naturligvis glæder mig – det undrer mig også lidt, men all right – at SF går så varmt ind for ejerboliger, at disse nu overalt skal have den største kvota. Jeg kan som konservativ i hovedstaden næsten være fristet til at støtte forslaget på dette punkt trods de betænkeligheder, jeg nævnede for et øjeblik siden, når jeg læser, at hovedstadsregionen skal have mindst 25 pct. ejerboligheder. Det vil formentlig sige, at Københavns kommune så må satse langt mere på denne boligform, som jeg da gerne indrømmer meget mod vores vilje er blevet sørgeligt forsømt under diverse socialdemokratiske overborgmestre, så i denne henseende synes jeg da, det kan være et udmærket forslag at diskutere.

Jeg har i øvrigt indtryk af, at bolig- og byggesektoren trods boligministerens ihærdige forsøg på rationalisering – jeg tænker bl.a. på småhusbygningsreglementet – desværre fortsat er en jungle af regler og forskrifter. Skal der nu yderligere centralt indføres kon-

trol- og dispensationsinstanser, så vil bureaukratiet vel kun blive endnu mere udbygget, og det ønsker vi fra konservativ side under ingen omstændigheder.

Som det vil fremgå, kan vi ikke støtte dette forslag med dets tendens til statslig styring af vores byggeri. Vi må afvise det.

Bente Nielsen (V):

Vi behandler her et interessant forslag fra SF, som i tide og utide påstår, at det kommunale selvstyre trædes under fode, og at der pålægges umådelig store byrder på kommunerne, uden at de får økonomisk mulighed for at bære dem.

Og hvad er det så, vi har her? Et forslag, som pålægger kommunerne, hvordan de skal fordele byggeriet på forskellige boligtyper. Det er om noget et indgreb i det kommunale selvstyre, så det er vi i venstre imod.

Derudover vil forslaget betyde en bureaukratisering med dispensationsmuligheder og nye kontorer i boligministeriet osv., og også af den grund er vi selvfølgelig imod.

Selv om man havde den fordeling af boligtyper, SF ønsker, betyder det ikke nødvendigvis, at man tilgodeser boligbehovet i de enkelte kommuner.

Endelig vil jeg gøre SF opmærksom på, at de mindstekrav, der er i forslaget, vil betyde, at der i de kommende år udelukkende skal bygges ejerboliger eller udstykkes ejerlejligheder i Københavns og Frederiksberg kommuner, som langtfra opfylder kravet om den procent på 25, som er fastsat i forslaget. Det er da udmærket, hvis SF ønsker flere ejerboliger i hovedstaden. Det må vel betyde, at SF vil støtte regeringens forslag om udstykning af kommunale ejendomme i ejerlejligheder. Det synes jeg da er et positivt træk ved forslaget.

Estrup (RV):

Det er et væsentligt problem, SF tager op med dette beslutningsforslag. Der er en række eksempler på, at man i den kommunale bolig- og byggepolitik har satset så ensidigt enten på ejerboliger eller på almennyttigt byggeri, at man er ude af stand til at opfylde mere end enkelte befolkningsgruppers boligbehov.

Kommunerne får derved en skæv befolkningssammensætning. De sociale problemer og det lave indkomstskattegrundlag koncen-

[Estrup]

treres i enkelte kommuner. Der er i nogle tilfælde ligefrem tale om eksport af sociale problemer fra den ene kommune til den anden og tilsvarende forskelle i kommunernes økonomiske problemer. Ikke mindst i hovedstadsregionen er disse eksempler velkendte.

Det radikale venstre vil gerne medvirke til at løse disse problemer, men vi finder ikke, at SFs forslag i den nuværende udformning er løsningen.

Dels kan man tvivle på, at den foreslåede styringsmekanisme er særlig effektiv. Ideen er jo, at man ved at hæmme eller direkte stoppe byggeriet inden for boligtyper, hvor kommunen allerede er velforsynet, skal kunne fremme de typer, der hidtil er blevet forsumt. Det er som bekendt altid ret let at bremse noget. Det er derimod sværere at få sat det i gang, der ikke tidligere har været interesse for at bygge.

Dels må man sætte et stort spørgsmålstejn ved niveauet for og udformningen af de mindstekrav til boligmassen i den enkelte kommune, som er opregnet i beslutningsforslaget. Jeg tvivler på, at man meningsfyldt kan fastlægge sådanne fælles grænser for henholdsvis by-, land- og hovedstadskommuner, og jeg har unægtelig svært ved at forstå nogle af de foreslåede grænser, eksempelvis de 2½ pct., som andelsboliger højst bør udgøre på landsplan. I København, hvor andelsboliger allerede udgør ca. 4 pct. af boligmassen, skulle man altså være afskåret fra at bygge flere, og i stedet skulle anstrengelserne fuldt og helt samles om flere ejerboliger. Er det virkelig SFs bud på Københavns boligpolitik, eller er der et eller andet, jeg har misforstået?

Men den afgørende indvending mod forslaget er, at det er for stift. Det skærer kommuner med forskellige problemer over én kam og kan derigennem blive et temmelig barsk indgreb i det kommunale selvstyre.

Tilbage står imidlertid, at SF har peget på et problem, som der bør gøres noget ved. Det er først og fremmest et problem for hovedstadsregionens kommuner, og det synes jeg man skal erkende i SF. Der er ingen grund til at lave landsdækkende lovgivning på dette område, at lade staten blande sig i samtlige kommuners boligpolitik. Men en del kunne tale for, at den kommunale boligpolitik i hovedstadsregionen gøres mere sammenhængende, og at der lovgivningsmæssigt

skaffes hjemmel for en sådan styring. Det radikale venstre vil gerne være med til at diskutere denne mulighed nærmere under udvalgsarbejdet, men det foreliggende forslag kan vi som nævnt ikke støtte.

Birgith Mogensen (CD):

Det forslag fra SF, vi har til behandling her i dag, indeholder en fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner, således at det sikres, at der er et mindstemål af almennyttige boliger, andels- og ejerboliger. Det fremgår også, at kommuner, som ikke opfylder disse mindstemål, skal have dispensation af boligministeren til at give byggetilladelse til former for byggeri, hvor mindstekravene allerede er opfyldt. Det foreslås også, at kommunerne får 4 år til at opfylde mindstemålene.

Det kommer vel ikke som nogen overraskelse for nogen, når jeg siger, at CD ikke kan støtte dette forslag.

Der er her tale om et meget radikalt forslag, som på afgørende måde bryder med det kommunale selvstyre. I dag er det jo sådan, at kommunerne selv må bestemme, hvilken type byggeri der skal opføres i kommunen. Det finder vi i CD fornuftigt og kan således allerede af den grund ikke støtte det foreliggende forslag.

Dertil kommer, at hvis dette forslag bliver vedtaget, skal de næste mange års almennyttige boligbyggeri kanaliseres til ganske bestemte kommuner, fordi kommunerne skal opfylde mindstekravene inden 4 år. Det forekommer helt urealistisk.

Som boligministeren var inde på, vil forslaget også betyde opbygning af et ganske stort bureaukratisk apparat, som skal kontrollere, om kommunerne nu ligger over eller under mindstegrænserne, og om de således skal have dispensation til bestemte byggetilladelser. Dette finder vi i CD helt ude af trit med de decentraliserings- og forenklingsbestræbelser, som foregår for tiden.

Af disse mange grunde kan vi som allerede nævnt ikke støtte det foreliggende forslag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Da VS' boligpolitiske ordfører, hr. Albrechtsen, er i retten, skal jeg på hans vegne udtale følgende om dette forslag fra SF:

Forslaget går ud på at sikre en bedre fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner,

[Elisabeth Bruun Olesen]

og det er helt bestemt en tanke, VS kan støtte. Det er en kendt sag, at en række kommuner – ikke mindst i Københavns omegn – har satset næsten udelukkende på ejerboligbyggeri til skatteydere med højere indkomster, hvilket faktisk har været med til at koncentrere løsningen af en række sociale problemer til andre kommuner, der i højere grad har følt en forpligtelse til at opføre almennyttigt byggeri.

Dette har ikke mindst i hovedstadsregionen givet anledning til store skævheder og urimelige forskelle i byrdefordelingen kommunerne imellem, som betyder, at princippet om, at de rige bliver rigere og de fattige fattigere, i endnu højere grad slår igennem. Skævvridningen har en selvforstærkende virkning, hvad man tydeligt kan se, hvis man sammenligner kommuner som Gentofte med kommuner som Ishøj og Albertslund. Det har som sagt i særlig grad ramt indbyggerne i landets største kommune, København.

Det kan være lidt svært at overskue, hvad der helt nøjagtigt vil blive konsekvensen af forslagets procentangivelser. Hvis der en dag skulle blive indført en rimelig skattelovgivning her i landet – det forudsætter selvfølgelig, at socialdemokratiet opgiver sit samarbejde med de borgerlige om en skattelovgivning – ville interessen for ejerboliger falde betydeligt, da der så ville blive ligestilling mellem ejere og lejere. Dermed vil fordelene ved at være lejer, f.eks. beboerdemokratiet og uafhængighed af store personlige lån, øge efterspørgselen efter almennyttige boliger meget betydeligt. Det forekommer os, at de procenter for det almennyttige byggeri, SF har foreslået for landkommuner, er for beskedne.

Vi har svært ved at se, hvorfor der opgives et procenttal for private andelsboliger. Der er egentlig ikke noget behov for private andelsboliger i nybyggeriet.

VS ser altså positivt på intentionerne i SFs forslag, men vi vil gerne være med til at kigge lidt nærmere på procenttallene under udvalgsarbejdet.

Pia Kjærsgaard (FP):

Så skal vi igen behandle et forslag fra socialisterne om at forhøje kvoten for almennyttigt boligbyggeri.

Fremskridtspartiet mener som bekendt, at det er et område, staten skal blande sig helt

uden om, og man skal overlade til private bygherrer eller -damer at opføre boliger i indbyrdes konkurrence private firmaer imellem.

SF ønsker, at regeringen skal pålægges at opstille en fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner, så de opfylder nogle mindstegrænser for de enkelte typer af byggeri. Jeg er naturligvis opmærksom på, at SF ikke kun fokuserer på almindeligt boligbyggeri, men efter fremskridtspartiets mening er det overflødigt at tage den slags boliger med i forslaget. Derudover mener vi ikke, at der skal pålægges de enkelte kommuner noget som helst byggeri.

Dette forslag dækker måske over et forsøg fra SFs side på at få alle kommuner til at tage flygtninge, asylsøgere, i en form for overbudspolitik i forbindelse med det forslag fra VS, vi behandlede i sidste uge. Kommunerne skal efter SFs mening således inden for 4 år opføre et antal boliger, hvoraf det almennyttige byggeri skal modtage primært flygtninge. Jeg synes, at det er en fantastisk dårlig idé. Den historie går fremskridtspartiet ikke med på.

Måske er det muligt at få ordføreren for SF til at oplyse, hvad der vil ske kommunerne, hvis punkt 4 i SFs forslag ikke bliver opfyldt. Hvilke repressalier kan SF forestille sig?

Derudover må jeg sige, at jeg ikke kan se, at der er tale om mere eller mindre socialt bevidste kommuner, som forslagsstillerne skriver, vurderet ud fra, hvilken slags boliger de har.

Med disse ord skal jeg afvise beslutningsforslaget på fremskridtspartiets vegne.

Ruth Olsen (SF):

Da SFs ordfører ikke kan være til stede – han er godt nok ikke i retten, men i FN – skal jeg på SFs vegne prøve at svare på de ting, der er kommet frem her.

Jeg vil først sige tak til dem, der har støttet i hvert fald intentionerne. Jeg må konstatere, at der dog er et flertal, der kan se, at her er et problem, der skal løses. Problemet har været rejst før, nemlig i april 1984, hvor vi diskuterede på grundlag af et forslag fra VS. Også dengang var der et flertal, der mente, at her var et problem, der skulle løses, men man kunne ikke anviser konkrete måder

[Ruth Olsen]

at løse det på. Derfor er SF gået i gang med at finde en konkret måde at løse problemet med den dårlige fordeling af lejerboliger i dette land på.

Ministeren nævnte, at dette ville være et brud på det kommunale selvstyre, og at dette var stærkt i modstrid med regeringens politik. Jeg har endnu ikke observeret, at regeringen har været tilbageholdende med hensyn til at gribe ind i kommunernes selvstyre på mange andre områder, men det er klart, at dette er en vis form for indgriben. Derfor har vi i forslaget udtrykkelig gjort opmærksom på, at der skal ske en forhandling med kommunerne.

Jeg vil godt gå lidt tilbage i tiden og sige, at da man i 1960'erne lavede nogle storstilede planer for udbygning af hovedstadsområdet, kunne alle se det fornuftige i, at man pålagde nogle kommuner visse pligter med hensyn til boligbyggeriet både af hensyn til den daværende bolignød og af hensyn til nogle overordnede helhedsinteresser. Det går jeg ud fra var noget, der skete i forhandling med kommunerne.

Dengang var der åbenbart ikke så mange, der tænkte på, hvilken byrde af ulighed man påførte nogle kommuner, hvad angår befolkningssammensætning og skattegrundlag. Det var først, da krisen, arbejdsløsheden og den sociale nød genopstod i løbet af 1970'erne, urimelighederne blev åbenlyse. Nu kunne man godt se, at de rige kommuner, der havde satset kun på eller næsten kun på ejerboliger, kunne eksportere deres arbejdsløse og dermed de sociale problemer til de kommuner, der havde bygget socialt udlejningsbyggeri, presset af staten til det. Når de arbejdsløse blev nødt til at sælge parcelhuset eller ejerlejligheden, havde deres egen kommune ingen lejerbolig at tilbyde. Ja, der er vel i virkeligheden kommuner, der ligefrem bevidst har spekuleret i at eksportere deres sociale problemer ved ikke at bygge almennyttigt.

Nu vil også Københavns kommune i gang med at spekulere i ejerboliger, fordi de ved, at det betyder stærkere funderede skatteborgere. Det er forståeligt nok for en kommune med en så stor social belastning som Københavns, og når der nu er andre kommuner, der har fået lov til at rende fra deres sociale ansvar.

Vi kan ikke se, hvorfor det skal blive ved med at være på denne måde, og derfor er vi kommet med dette forslag. Det kan godt være, at det ser lidt for bureaukratisk ud, og derfor vil jeg håbe, at det flertal, der er enig i, at her er der et problem, der skal løses, kan finde frem til nogle andre måder at løse det på.

Hr. Svend Andersen sagde, at der ikke mangler vilje i kommunerne til at bygge almennyttigt, men man må dog konstatere, at der er visse kommuner, der mangler en del vilje.

Det blev nævnt, hvor meget de procenter, vi har foreslået, medfører at man skal bygge i en kommune med f.eks. 20.000 indbyggere. De procenter, der er nævnt, er ikke udregnet på grundlag af befolkningstallet, men på grundlag af den eksisterende boligmasse. Det er noget andet.

Fru Agnete Laustsen mente, at efter de tal, vi har nævnt her, skulle SF pludselig være gået ind for, at man skal have så og så mange ejerboliger i København. Nu står der »hovedstadsregionen« i forslaget, og i hele denne region er der ikke noget med, at man skal op på det procenttal, der står her, for det er de ejerboliger, der rent faktisk allerede findes.

Fru Agnete Laustsen nævnte også, at man ikke vil have denne form for statslig styring af boligbyggeriet. Jeg må bare konstatere, at statslig styring af boligbyggeriet er det, vi allerede har, nemlig til fordel for ejerboligen i kraft af de skatteregler, vi har.

Jeg vil sige til hr. Estrup, at de procenter, vi nævner her, som sagt kun er udgangspunkt for forhandlingerne med kommunerne. Det kan godt være, at det skal være nogle andre, men der er stadig væk meget luft, når man har lavet disse minimumsgrænser.

Hr. Estrup mente, at dette nok kun var et hovedstadsproblem. Jeg tvivler på, at der ikke også i andre kommuner sker fraflytning, især af unge, fordi der mangler lejerboliger.

Fremskridtspartiets ordfører spurgte, hvilke repressalier man vil sætte ind over for kommunerne, hvis de ikke opfylder disse krav. De repressalier, dette forslag opererer med, er, at man ikke kan få byggetilladelse til f.eks. flere ejerboliger, så længe man ikke har opfyldt mindstekravet for lejerboliger. Andre repressalier er der ikke. Som sagt vi er fra SFs side meget åbne over for at gå ind i

[Ruth Olsen]

en diskussion om, hvilke andre former for repressalier der kunne tænkes sat ind over for kommunerne, hvis ikke de vil acceptere at bygge lejerboliger, sådan at der kan blive en bedre fordeling i landets kommuner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-
tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 50:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven.
Af Dohrmann (FP) m.fl.
(Fremsat 24/10 85).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Lovforslaget er i overensstemmelse med det forslag om ændring af færdselsloven, jeg fremsatte i oktober 1984. Vedrørende bymæssig bebyggelse gik dette forslag ud på, at vi skulle opretholde de 60 km i timen i byområder, men have differentieret hastighed. Den sidste del, jeg her nævnte, blev gennemført i overensstemmelse med forslaget. Jeg regner det for en fordel, at vi har differentieret hastighed i bymæssige områder. Der er meget stor forskel på forsvarligheden af, om man kører med den ene eller den anden fart, og det er noget, der på det rette grundlag kan gennemføres, uden at det bliver til en skilteskov. Den del af lovforslaget, at vi skal have differentieret hastighed, er altså rimelig og rigtigt gennemført ved færdselsloven, og jeg går ud fra, at det ikke er den del af det, forslagsstillerne ønsker ændret.

De 60 km i timen var et forslag, flertallet i færdselssikkerhedskommissionen støttede, men det var jo anderledes her i salen. Retsudvalgets flertal ønskede 50 km i timen, og det samme var tilfældet ved afstemningen her i salen.

Det har forskellige steder i pressen været nævnt, at der kun var en enkelt stemmes flertal for gennemførelsen, men det er ikke rigtigt; der var en ret betydelig forskel. Det var et i hvert fald efter forholdene relativt stort flertal, der gennemførte de 50 km i timen.

Derfor kan vi vel alle se vanskeligheder ved at få dette ændret en måned efter, at forslaget er trådt i kraft. I almindelighed er det ikke den vej, man skal gå, at man en måned efter, at en lov har fået virkninger, skal foretage ændringer. Der er jo også afholdt udgifter på dette grundlag. Det er vel heller ikke en delt ændring af færdselsloven, vi altid skal tilstræbe, og jeg gør opmærksom på, at der var andre hastighedsgrænser, der ikke var enighed om. Det gjaldt mit forslag om ændring af hastigheden på motorveje, og i hvert fald med hensyn til forslaget om 110 km i timen i stedet for 100 km var der så lille en forskel, som der næsten kunne være, da man gennemførte en opretholdelse af de 100 km.

Jeg vil dog sige, at jeg synes nok, der både i forbindelse med hastighedsgrænsen i bymæssig bebyggelse og med hensyn til det andet, jeg nævnte, hastighedsgrænsen på motorveje, kan være meget at drøfte. Jeg synes også, at den ændring, der blev gennemført af flertallet her i salen, 50 km i timen i bymæssig bebyggelse, kræver en nærmere vurdering af virkningerne. Jeg går ud fra, at retsudvalget – hvortil vi vel kan forvente at forslaget bliver henvist – vil tage fat på en vurdering af, hvordan virkningerne af de 50 km i timen har været.

Der er jo anført mange indvendinger i den sidste tid imod denne grænse. Jeg skal slet ikke komme ind på det her, men jeg vil gerne sige, at regeringen er af den opfattelse, at det rigtigste ville være det, vi foreslog, nemlig 60 km i timen i bymæssig bebyggelse med differentieret hastighed, og skulle der i retsudvalget og her i tinget være en mulighed for et ændret flertal, så er vi mere end indforstået med, at vi ændrer færdselsloven på dette punkt.